

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Et Vindiciae B. Richezae Comitissae Palatinae Rheni Reginae Poloniarum

Gelenius, Aegidius

Coloniae Agrippinae, 1649

Caput Sextum. Privatae Calamitates B. Richezae Reginae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9541

nicā, sententijs omnium est constitutum. Imperator itaq; bellum Polonicum persequitur, sed in transeundo Oderam flumen milites multum laborabant, nam cum nec naues essent, nec pontes strui tantā celeritate possent, ex vtrāq; ripa hostibus imminentibus audendum aliquid Saxones rati, Dei implorato numine, vadum in loco non vadoso ingenijs efficiunt, oppositis enim vnda equis fortioribus, & obliquo nateatu transeuntes flumen tandem superant, eo in loco, quo Poloni minimè fuerant suspicati. Id quamuis fieri serò aduertissent, ad ripam tamen confluunt, eos qui traiecerant inuadunt, reliquos prohibere exitu nituntur. Saxones ita agmen instruxerant, vt pugnarent densati, irruentes in se Polonos excipiunt, nonnulli sese colligentes suis in ripā occurrunt, & hostem aliā ex parte aggrediuntur, duplici praelio commisso, ita Polonos vrgent vt certamen vltra horam non duraret; nam Poloni fugā sese mandarunt, & vix castra misilibus defenderunt, desiderati ex illis equites sexcenti, vel (vt Quidleburgicum Chronicon) nongenti. E nostris ceciderunt Vdo, & Ericus viri nobiles, suspecti hætenus fuerant, quasi cum Polonis colluderent Siffridus Lusatius, & Guncelinus Marchio Misnensis, sed eo die in acie fortissimè dimicantes factis repellebant calumniam. Pater Siffridi Marchio, hostem longius insecutus erat, primum sagitta missa amittit oculum, tum obrutus multitudine, & lassatus dolore vulneris, inter cuneos hostiles interficitur. Dum Mesico apud Imperatorem ageret, ei à cura corporis Siffridus constitutus fuerat, eiq; præ Saxonibus ceteris familiaris, qui cum Vdonis occisi corpus agnouisset, de vita humana conquestus miseria, id honestè habuit, & ad sepeliendum, in castra Imperatoris cum muneribus misit. Laudata Meseconis humanitas est à toto exercitu, dolentibus multis, quod vel insaniam patris, vel leuitate adolescentie sua, non potius vt Imperatore amico, quam hoste mallet. Hac victoria Imperatori contigit Nonas Augusti vt Dithmarus anno supra millesimum quinto decimo, vt & Lambertus & Chronicon Quidleburgicum. Mesicone autem impetum Germanorum non sustinente regio trans Oderam longè lateq; vastabatur.

Caput Sextum.

PRIVATÆ CALAMITATES

B. Richezæ Reginæ.

Publicè acceptas ex Mariti captiuitate, & sinistris eius prælijs calamitates, priuatæ deinde auxere afflictiones, vt semper Regia prosperitas fortunaq; Richezæ, aduersis temperaretur. Anno siquidem 1018. sub tempus alterius belli Ruffici, quod Miecisslaus Maritus felicissimis armis promouebat, Iudith Regina, Sanctæ nostræ socrus dilectis-

dilectissima, fuit extincta. Anno deinde 1024. ipsius B. Richzæ mater, Ottonis III. soror, B. Mathildis, in fata concessit. Mox anno 1025, intervius esse desijt socr Richzæ Rex Boleslaus anno regni quinto & vicesimo, cum annos octoginta quinque vixisset. Porro Boleslaus priusquam tentaretur à morbo, quem aliquot exinde mensibus patientissimè toleravit, filium suum & nurum Richezam designatos, à se regni successores, coacto Procerum Senatui commendavit; eo quod filij sui, in publicis iudicijs quibus illum (reservatâ sibi cæterorum administratione) præfecerat, iam diu explorasset dexteritatem. Defuncto Parente, omnium quidem voluntatum inclinatio in Miecislauum filium incumbabat, fauorq; & cura regni habebat. Reginam verò Richezam quasi re minus bene gesta, in invidiam vocabant, ea enim mortalium peruersitas est, vt innoxios sæpè infortunio mactet, maximè vbi mentem imbuerit aliqua suspicio sinistra. Traducebatur itaque B. Richeza, quasi plus Teutonibus suis, quam Regni ciuibus studeret. Quo etiam nomine passim apud Poloniæ scriptores, innocentissima quamuis Regina, & exterarum quamuis nationum semper studiosissima, vsque hodie malè laborat. Videntur autem eam suspensionem mouisse Germanorum arma, quibus cum ignauus Miecislauus Maritus eius, facillè debellaretur; seseq; Germani in libertatem vindicarunt, suspicati nonnulli sunt, ea Regine Teutonice auspicijs, contra Maritum suum fuisse expedita, eiusdemq; fauoribus adiuta, cum tamen ipsa ab omni bellico tumultu esset quam alienissima. Nihilominus præualuere suspiciones, vnde multorum sermonibus, vsque adeo publicis regni odijs concussa fuit, vt regni limitibus cogeret tandem excedere, prout postea referam. Sanè Germanici nominis invidiam & ignauiam Mariti potissimas exilio causas dedisse tradit Krantzius, lib. 2. Vandal. cap. 36. Cum ex hac vita, inquit, subtractus esset Rex Boleslaus anno Christi M. XXV. Mescio (Miecislauus) filius eius regnavit pro eo, longè impar paterna pietati. Sed sustinuit eum magni patris dulcis apud omnes memoria, vt filij degenerem animum minus odirent subditi. Duxit uxorem nobilem filiam (filie secundi) Ottonis Imperatoris & sororem nihilominus tertij: sed hic Mescio (Miecislauus) cum desiderijs & delitijs resolutus, propriis non communibus utilitatibus intenderet, coeperunt extera nationes, quæ Patri suo essent vectigales, minus honoris illi impendere, colla iugo subducere, & tributa regionum denegare. Contemptus ergo vixit, non modo à suis, sed ab exteris. Vtunque tamen ille viuente viguit in cordibus hominum

Origo per
secutionis
contra Ri-
chezam ex
suspicionibus,
quas igna-
uia Mariti & Natio-
nis odium
genuit.

memoria Patris, cuius etiam reuerentia filio seruabat qualemcunque obedientiam. Cum vero ille rebus exemptus humanis, filium relinqueret Casimirum, cognomento Carolum, mox insurrexere Proceres, & filium, CVM TEUTONICI NOMINIS ODIO EXPVLERVNT REGNO.] Hæc Crantzius, In sequentibus etiam commemorabo, ad Teutonici nominis odium, inimicam quoque Regiæ Pellicis instigationem accessisse.

Caput Septimum.

CORONATIO B. RICHEZÆ ET acta tempore Regni.

Rex & B.
Richeza
Regina co-
ronantur
1025.

Antiftites
coronatio-
ni præfetes.

Bellum
Russicum.
Ignauia
micislai.

Verum vt vnde digressus sum, eodem redeam, procurato Boleslai Regis Parentis funere, Micislaus & B. Richeza, destinatum sibi iam ante Poloniæ regnum inierunt, frequenti Procerum, & nobilium conuentu, qui ad Regis exequias confluerant. Itaque his stipati Gnesnam veniunt, vbi anno 1025. ipsis solennibus S. Spiritus ferijs seu Pentecostes, vterq; Regio diademate coronatus, ab Hippolyto Archiepiscopo Gnesnensi, adistente Gompone Archiepiscopo Cracouiensi, Paulino Gnosnaniensi, Marcello Wladislauensi, Albino Plocensi Pontificibus, alijsq; regni Senatoribus, Inaugurationis suæ Regiæ splendorem pijs in egenos & mendicos viscerationibus decorarunt. Æstate sequenti Rex in Russos fecit expeditionem; Nam ij acceptâ Boleslai Regis morte, Ioroslao & Mescislao Ducibus rebellabant, quos primo aduentu Micislaus repressit. Inde, visitata Polonia Bohemicum quidem bellum suscepit, at nulla cum laude, vti & alias plerasque expeditiones ignauè & infœliciter administravit. Cum enim à morte Parentis sui, Micislaus libertatem nactus esset, in leuitatem omnemque libidinem fræna laxauit, aliarumque præter Vxorem mulierum contubernio consuevit; quarum instigatione Richezam nostrum grauiter oppressam Annales nostratùm & archiua referunt. Polonorum tamen aliqui quæ pellicibus adscribenda erant, Richezæ malè impingunt, quasi Regis torporem & desidiam non tolerauerit modo, sed & plurimum fouerit. Sed quis crederet Regem venere & concubinarum amoribus captum, sanctissimæ Vxori, quæ Filium Casimirum tam bonis artibus ac moribus instruebat, aures præbuisse: Veneri igitur indulxit maritus, at non impunè, mox enim populos